

Club 1879, som jeg har ladet omskænke, bør drikkes med Andagt. Jeg beder Dem tage for Dem og sige mig Deres Mening.“

Herrerne tømte Glassene, smækkede velbehageligt med Tungen og brød ud i oprigtig mente Lovtaler.

„Hvad jeg vil kalde en passende Middelfylde,“ erklærede Dyrlægén.

„Faldér fortrinligt paa Tungen,“ ytrede Stationsforstanderen med Kendermine.

„En Gudedrik!“ lød det fra den nye Realskolebestyrer, Kandidat Balling, der i det samme rejste sig for at udbringe Værentens Skaal.

Denne Mand var den tre Alén lange Balling med Løvemanken, som Per i sin Tid havde truffet i Philip Salomons Hus. Han havde de sidste Aar i høj Grad haft Lykken med sig. Efter at alt var slaaet fejl for ham inde i Hovedstaden, havde han søgt Trøst i Provinsen og her hurtig fundet den saa længe og heftig attraaede Paaskønnelse. Ingers Veninde, Justitsraad og Godsforvalter Clausens ældste Datter, den djærve, fuldbarmede Gerda med de varme Øjne, havde øjeblikkelig forelsket sig i ham, og for fjorten Dage siden havde de holdt Bryllup.

Endnu en Tilvækst havde det rimaltske Selskab i den senere Tid faaet. En Milsvej fra Stationen, paa den modsatte Kant af den, ad hvilken man kom til Bøstrup, Borup og Kærsholm, laa Herregaarden Budderuplund. Ejeren, Etatsraad Brück, var en ældre Mand af gammel holstensk Storproprietærslægt. Han var meget velhavende og havde kun en eneste Søn, der havde levet en Række Aar i Udlandet for sin Uddannelses Skyld men nu var kommen hjem for at overtage Driften af den store Ejendom.

Det var en køn, kraftfuld Mand i Trediveaarsalderen med et stille, noget forlegent Væsen, der var paavirket af, at han stammede. Per havde straks følt sig stærkt tiltrukket af ham. Til Trods for, at deres Forhold og Interesser var saare forskellige — Hr. Brück var en ivrig Jæger og Hestebetvinger og havde sin egentlige Omgang i Godsejerkreise — havde Per endog haabet at kunne knytte en virkelig Venskabsforbindelse med ham, og det havde derfor gjort ham ondt at mærke, at Sympatien ikke